

[Finansministeren.]

at Tiden opfordrer til adskillig Debat derom. Men jeg forstaaer det ærede Medlem udmærket. Vi er nu inde i en Periode, hvor vi forholder os afventende, og vi maa snakke om Tingene igen, naar vi kommer herind efter Paaske. At der maa opnaas Enighed om visse Ting, er givet, for naturligvis kan de vigtige saglige Anliggender, her er Tale om, ikke blive liggende. Jeg haaber paa, at der fra alle Sider vil være Villighed til at søge at naa et Resultat.

Det ærede Medlem Hr. Bækgaard stillede mig tre Spørgsmaal, som han har været saa elskværdig at gøre mig bekendt med i Forvejen. Jeg har derfor undersøgt, hvorledes hele dette Forhold ligger og er i Stand til at besvare det ærede Medlems Spørgsmaal om disse administrative Fremgangsmaader. Det er rigtigt, hvad det første Spørgsmaal angaar, at Departementet i visse Tilfælde — man hævder i øvrigt, at det sker ikke hyppigt — har afslaaet Andragender efter § 41, Stk. 2, naar Afgiften androg et mindre Beløb. Der er imidlertid ikke Tale om nogen fast Undergrænse paa 500 Kr., som det ærede Medlem formodede; Grænsen bestemmes i det enkelte Tilfælde efter de særlige Forhold, og den varierer efter den paagældendes økonomiske Situation.

Det ærede Medlems andet Spørgsmaal har Relation til det første, og jeg kan dertil svare, at Begrundelsen for, at man har afslaaet Andragendet i de nævnte Tilfælde, ikke var den, som det ærede Medlem mente, men Begrundelsen skal søges i den Omstændighed, at man mente i disse Tilfælde at være uden for det Omraade, som Reglen efter sin Begrundelse tager Sigte paa. Motiveringen for Bestemmelsen i § 41, Stk. 2, maa nemlig antages at være den, at man i de af Bestemmelsen omfattede Tilfælde, hvor den afgiftspligtiges eneste Eksistensgrundlag er den Formue, som er fremkommet ved Afhændelsen af hans Virksomhed, har ønsket at skaane denne Formue for en for voldsom Beskæring gennem Eengangsskatten. Det Hensyn kommer jo ikke frem, naar Afgiften kun er ubetydelig og Udredningen af den derfor ikke væsentligt vil berøre den paagældende økonomisk.

Til det tredje Spørgsmaal, som det ærede Medlem stillede mig, skal jeg svare, at

Lempelsen gives altid i Form af en Nedsættelse af den afgiftspligtige Formuestigning. Det vil ogsaa fremgaa af Departementets Resolution; og hvor de afgiftspligtige Formuestigninger nedsættes til Halvdelen, betyder det i alt Fald i Reglen mere, undertiden meget mere end en Halvering af selve Afgiften. Noget andet er, at man under Hensyn til den Motivering for Bestemmelsen, som jeg allerede har nævnt, ikke altid giver fuld Lempelse, men affpasser Lempelsen efter den afgiftspligtiges økonomiske Forhold, og derfor undertiden begrænser den til $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af den afgiftspligtige Stigning, og i saa Fald vil det kunne forekomme, at Afgiften kun halveres eller end ikke halveres. Hvis det ærede Medlem Hr. Bækgaard har været præsenteret for et Tilfælde, hvor Resolutionen gik ud paa en Nedsættelse af selve Afgiften, er Forklaringen sikkert den, at Stigningen har været under 20 000 Kr., og i det Tilfælde vil en Halvering af Stigningen og en Halvering af Afgiften give samme Resultat, idet Afgiftssatsen her er fast, nemlig 5 pCt.

Jørgen Jørgensen: Jeg haaber, det var en Fortalelse, den højtærede Finansminister gjorde sig skyldig i, da han gav Udtryk for, at han troede, det var Hensynet til Tiden, der begrundede min Bemærkning om, at Tiden ikke var til at diskutere disse Problemer. For at det kan forstaaes ogsaa af Finansministeren, vil jeg oplyse, at jeg mener, at *Tidspunktet* ikke er til det. Ellers er min Tid til den højtærede Finansministers Raadighed, og selvfølgelig har Landstinget Tid til at drøfte Problemerne, lige saa vel som Folketinget ikke har undladt at tage sin Tid dertil.

Bækgaard: Jeg takker den højtærede Finansminister for Besvarelsen af mine Spørgsmaal om de Retningslinier, man gaar frem efter. Jeg forstaaer, at der i nogle Tilfælde bliver givet Afslag, fordi det drejer sig om smaa Beløb, men det skuffer alligevel dem, der har faaet Afslaget. Jeg har været præsenteret for flere Tilfælde af den Art, hvor man ellers mente, at Betingelserne var til Stede.

Angaaende det sidste Spørgsmaal forstaaer jeg, at Loven praktiseres i fuld Overensstemmelse med den Maade, som jeg havde opfattet Loven paa.